

Arrest

nr. 147 592 van 11 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Tadjiek te zijn en uw hele leven in Kaboel te hebben gewoond, van uw geboorte in 1946 tot uw vertrek naar Europa in 2014. U werkte 20 jaar als administratief bediende bij de landbouwersbank, tot u in 1986 zelf uw pensioen aanvraag. Sindsdien verdient u bij met de verkoop van tweedehandswagens. Uw vrouw werkte als kleuteronderwijzeres, tot ze iets meer dan een jaar geleden plots overleed. Uw beide dochters behaalden een diploma hoger onderwijs, maar zijn ondertussen getrouwd en oefenen geen beroep uit. Uw zoon werkt eveneens als administratief bediende voor een bank en woont met zijn gezin bij u in.

Op een dag was u bezig met het verkopen van auto's, toen u werd uitgenodigd voor een herdenkingsceremonie naar aanleiding van de dood van Marshal Mohammed Qasim Fahim enkele dagen eerder op 9 maart 2014, georganiseerd door commandant Almas. U zei echter dat u niet zou

gaan, omdat Fahim naar eigen zeggen "een moordenaar was, net zoals commandant Almas". De mannen van commandant Almas hoorden dit en werden kwaad. Jullie kregen ruzie en ze sloegen u zelfs, maar enkele omstaanders bemiddelden en maanden de mannen van Almas aan om respect te hebben voor een oude man als u. Ze zeiden echter dat ze nog wel met u zouden afrekenen.

Op weg naar huis werd u opgebeld door een van de omstaanders, die zei dat de mannen van commandant Almas opnieuw naar u waren komen zoeken op de automarkt. Hij maande u aan voorzichtig te zijn en niet naar huis te gaan, gezien de mannen van Almas naar uw adres hadden gevraagd. Indien u naar huis zou gaan zou u zeker vermoord worden.

U belde naar uw zoon, en zei dat hij evenmin naar huis mocht gaan. Toen vertrok u naar een vriend in een ander deel van Kaboel. Even later kreeg u echter telefoon van uw schoondochter die u huilend vertelde dat ze thuis waren binnengevallen en uw kamer overhoop hadden gehaald. Ze zouden enkele bezwarende boeken uit uw collectie hebben meegenomen. Toen u dit aan uw vriend vertelde zei die dat u zich dringend in veiligheid moest brengen. De volgende dag vernam u dat men opnieuw naar u op zoek was gegaan op de automarkt. Enkele dagen later, eind april 2014, vertrok u naar Mazar-i-Sharif, vanwaar u via Turkmenistan met het vliegtuig via Turkije naar Europa reisde. U zou met een vals paspoort hebben gereisd, geregeld door de smokkelaar. U verklaart op 5 mei te zijn aangekomen, en diezelfde dag nog asiel te hebben aangevraagd in België.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door de mannen van commandant Almas. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart en rijbewijs, en een kopie van een medisch attest uit België betreffende geheugenproblemen voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in uw regio van herkomst op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw reisweg geenszins overeenkomen met de objectieve visuminformatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Zelf verklaart u dat u eind april 2014 vertrok uit Afghanistan, waarna u via een aantal u onbekende plaatsen met het vliegtuig op een u onbekende plaats in Europa aan kwam en met de auto verder reed naar België waar u diezelfde dag, 5 mei 2014, asiel aan vroeg (Verklaring DVZ punt 33; gehoor CGVS dd. 04/06/14 p.6; gehoor CGVS dd. 15/10/14 p.2). Uw reis zou geregeld zijn door een smokkelaar, en u zou met een vals paspoort hebben gereisd. Het paspoort zou voor u onleesbaar zijn geweest. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS (dd. 04/06/14) verklaarde u dat de nationaliteit u onbekend was (p.6), tijdens uw tweede gehoor (dd.15/10/14) uitte u het vermoeden dat het een Russisch paspoort zou zijn geweest (p.3).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat u op 13 februari 2014 bij de Nederlandse ambassade in Islamabad, Pakistan, met uw eigen Afgaanse paspoort een visumaanvraag deed. Op 25 februari werd u een multiple entry-visum voor de Schengenzone betekend. Op 27 maart 2014 kwam u de Schengenzone binnen via Düsseldorf, Duitsland.

U kwam dus op 27 maart aan in Europa, en niet op 5 mei, zoals u zelf verklaarde. U was bijgevolg al anderhalve maand in Europa alvorens u besliste asiel aan te vragen. Dit doet reeds vragen rijzen bij uw vrees t.o.v. uw land van herkomst en de redenen voor uw vertrek. U vertrok in maart uit Afghanistan, en niet pas eind april, zoals u zelf verklaarde. U vatte reeds in februari plannen op om naar Europa te reizen, getuige uw visumaanvraag, en niet pas enkele dagen voor uw vermeende vertrek eind april, zoals u zelf verklaarde. U reisde onder uw eigen naam, met uw eigen paspoort en met een officieel Schengenvisum, en niet met een vals paspoort via tussenkomst van een smokkelaar, zoals u zelf verklaarde.

Hiermee geconfronteerd tijdens uw gehoor op het CGVS dd. 15/10/14, blijft u volharden in uw eerdere, duidelijk valse, verklaringen. U geeft verschillende en geenszins afdoende verklaringen: het zou niet uw foto zijn in het paspoort (gehoor CGVS dd. 15/10/14 p.5); misschien haalde de smokkelaar een pagina uit uw paspoort om die vervolgens naar het CGVS op te sturen (gehoor CGVS dd. 15/10/14 p.6). Waar u aanvankelijk zegt dat u het visum hebt aangevraagd (gehoor CGVS dd. 15/10/14 p.5), ontkent u enkele ogenblikken later dat u ooit een visum zou hebben aangevraagd (gehoor CGVS dd. 15/10/14 p.6). U ontkent dat u familie hebt in Europa (gehoor CGVS dd. 15/10/14 p.6), terwijl uit uw visumaanvraag (toegevoegd aan administratief dossier) blijkt dat u werd uitgenodigd door een familielid dat momenteel in Arnhem, Nederland woont.

Hoewel u tijdens uw gehoor (gehoor CGVS dd.15/10/14 p.5-7) verschillende keren de kans kreeg om de ware toedracht van uw reisweg en –motieven toe te lichten, bleef u bij uw eerdere verklaringen. Dat u

dermate blijft volharden in overduidelijk valse verklaringen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en doet sterk vermoeden dat u de ware toedracht omtrent uw reisweg en –motieven voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. Uw algemene geloofwaardigheid is nochtans zeer belangrijk om u eventueel het voordeel van de twijfel toe te kennen met betrekking voor andere, onvoldoende door bewijsstukken ondersteunde, verklaringen.

Bovendien ondermijnen uw valse verklaringen betreffende uw reisweg ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U verklaart dat u naar aanleiding van de dood van Qasim Fahim problemen kreeg in Afghanistan, die uiteindelijk tot uw vertrek leidden (gehoor CGVS dd. 04/06/14 p.7; gehoor CGVS dd. 15/10/14 p.4). U verklaart expliciet voordien nooit problemen te hebben gekend (gehoor CGVS dd. 04/06/14 p.4; gehoor CGVS dd. 15/10/14 p.4). U zegt dat u er voordien nooit aan had gedacht Afghanistan te verlaten (gehoor CGVS dd. 15/10/14 p.5). Uw visumaanvraag dateert echter van 13 februari 2014, net geen maand voor de dood van Qasim Fahim (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), waarmee naar u verklaart uw problemen werden ingeluid.

Het hoeft geen betoog dat het weinig geloofwaardig is dat u het land zou verlaten omwille van de problemen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat u bijna een maand voordien reeds uw visum had aangevraagd. Daar waar dit op zich niet wil zeggen dat u geen andere, gegronde redenen zou kunnen hebben gehad om uw land van herkomst – zij het legaal – te verlaten, maakt u het door uw volharden in overduidelijk valse verklaringen de Belgische asielinstanties moeilijk u op uw woord te geloven.

Nogmaals: er werd u nochtans verschillende keren de kans gegeven om op uw eerdere verklaringen terug te komen en de ware toedracht van uw asielrelaas toe te lichten maar u bleef volharden in uw eerdere verklaringen. Deze volharding ondermijnt ook uw algemene geloofwaardigheid en doet sterk vermoeden dat u de ware toedracht omtrent uw reisweg en –motieven voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. Uw algemene geloofwaardigheid is nochtans zeer belangrijk om u eventueel het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Daarenboven legt u ook geen enkel document of objectief element neer ter staving van uw asielrelaas. De beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verklaringen, die al zeer ernstig werd ondermijnd door bovenstaande valse verklaringen betreffende uw reisweg en –plan, berust dus verder louter op uw verklaringen, die echter op zich ook niet kunnen overtuigen.

U verklaart dat u Mohammed Qasim Fahim, de Afghaanse vice-president, beledigde toen u op de hoogte werd gebracht dat commandant Almas een herdenkingsceremonie zou organiseren. U zei dat Fahim een moordenaar was, en Almas eveneens. Dat deze woorden werden opgepikt door medestanders van Fahim en Almas, is weinig verwonderlijk. Het is dan ook in het geheel weinig aannemelijk dat u dergelijke verwensingen in het openbaar zou uitspreken, zeker gezien het permanent gespannen politieke klimaat en veiligheidssituatie in Afghanistan. U zegt zelf dat veel mensen weliswaar uw mening delen, maar dit enkel onder vrienden durven uitspreken. U zegt: "Ik durf dat hier enkel te zeggen omdat ik weet dat het niet terug naar Afghanistan zal gaan, omdat het vertrouwelijk is." (CGVS dd. 04/06/14 p.9). Die uitspraak is legitiem, maar in die zin is het uiterst onaannemelijk dat u diezelfde dingen wel in het openbaar in Kaboel zou verkondigen. U zegt dat u niet wist dat de mannen van commandant Almas aanwezig waren (CGVS dd. 04/06/14 p.9), maar u wist ook niet wie er wel precies allemaal was. Hierop gewezen antwoordt u afwijkend, zegt dat iedereen roddelt en begint daarna over de algemene situatie in Afghanistan (CGVS dd. 04/06/14 p.9). Dit is uiteraard geen afdoende verklaring.

Toen ging alles opeens heel snel. Er ontstond een gevecht tussen u en de mannen van commandant Almas, maar gelukkig wisten omstaanders hen tot bedaren te brengen en jullie vertrokken naar huis. Onderweg naar werd u gebeld door iemand van de automarkt, die u vertelde dat de mannen van commandant Almas naar u waren komen vragen en op zoek waren naar u. U durfde niet naar huis, zei uw zoon evenmin naar huis te gaan en ging zelf naar een vriend in een ander deel van Kaboel. Daar aangekomen kreeg u telefoon van uw schoondochter die u zei dat onbekende mannen thuis waren binnen gevallen en een aantal boeken uit uw kamer hadden meegenomen. Met die boeken zouden ze willen bewijzen dat u een ongelovige bent (CGVS dd. 04/06/14 p.7). Enkele dagen later besliste u naar Europa te vertrekken.

U zegt zelf dat die boeken voor grote problemen hebben gezorgd (CGVS dd. 04/06/14 p.8), maar u kunt er betrekkelijk weinig informatie over geven. Aanvankelijk zegt u dat het over politiek en filosofie ging, en noemt u een titel: "Is God overleden?". U zegt dat ze boeken en papieren mee namen (CGVS dd. 04/06/14 p.7). Wanneer echter verder wordt gevraagd kunt u niet in detail vertellen waarover het boek precies gaat, noch bent u in staat enig ander boek te beschrijven of te benoemen (CGVS dd. 04/06/14 p.8). Pas na lang aandringen noemt u 'De basisrichtlijnen van filosofie', 'Waarom zijn wij moslims', andere boeken over filosofie, het Marxisme, boeken van Ahmad Qasimi (CGVS dd. 04/06/14 p.8). Tijdens uw tweede gehoor (CGVS dd. 04/06/14), kunt u opnieuw meer informatie geven, maar uiteraard

was u toen al op de hoogte van de vragen die zouden worden gesteld. Hoewel geenszins wordt verwacht dat u uw volledige boekenkast van buiten kent, mag toch worden verwacht dat u, los van uw leeftijd, weet welke boeken u in uw bezit heeft die blijkbaar in dergelijke mate bezwarend zijn dat uw leven in gevaar is als ze worden ontdekt, en u erdoor het land moet ontvluchten. U kunt bovendien ook niet precies vertellen hoe u aan deze bezwarende literatuur zou zijn gekomen. U zegt zelf die boeken heel moeilijk te verkrijgen zijn en niet te koop zijn in de winkel, maar u kunt op geen enkel moment in detail vertellen hoe en via wie u dan precies aan deze boeken komt (CGVS dd. 04/06/14 p.9).

U verklaart dat u werd veroordeeld tot dood in de steenoven, maar dit hoorde u slechts via uw vriend Nabi, die "die dingen" hoorde op de automarkt. Op geen enkel moment werd dit dreigement rechtstreeks naar u of uw familie geuit (CGVS dd. 04/06/14 p.10).

Gezien u op geen enkel moment hebt willen toegeven waarom u op 13 februari een Schengenvisum hebt aan gevraagd, verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse wat betreft de reden van uw vertrek. Uw verklaringen betreffende de toevallige samenloop van omstandigheden die gemaakt zouden hebben dat u toevallig twee weken nadat uw visum u werd toegekend ook effectief problemen kreeg in Afghanistan, kunnen niet overtuigen. Uw verklaringen betreffende de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in Afghanistan komen vaag en weinig plausibel over. Bovendien legt u geen enkel document of objectief element neer ter staving van deze problemen. Gezien uw algemene geloofwaardigheid voordien al zwaar was aangetast, kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend voor de door u ingeroepen maar niet door bewijsstukken ondersteunde vervolgingsfeiten. De door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw vervolgingsvrees zouden liggen kunnen aldus niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, uw identiteitskaart, rijbewijs en een medisch attest van het Rode Kruis dd. 10/10/14, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs ondersteunen louter uw identiteit, die hier niet in twijfel wordt getrokken, wel integendeel. Het medische attest maakt gewag van geheugenproblemen maar verbind hier geen concrete diagnose aan. Het kan noch een verklaring bieden voor het weinig aannemelijke karakter van uw verklaringen betreffende de aangehaalde vervolgingsfeiten noch voor uw frauduleuze verklaringen betreffende uw visum en vertrek, allen elementen die meespelen in de geloofwaardigheidsbeoordeling van uw zaak. Het document is aldus niet van dien aard om het geheel van argumenten waarop bovenstaande beslissing is gebaseerd, teniet te doen.

Het CGVS onderzocht ook of er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 EVRM alsook een schending van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen minstens hem subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Verzoeker legt ter terechtzitting nog een medisch attest alsook een attest van een psycholoog neer.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou gekregen hebben naar aanleiding van de dood van Qasim Fahim.

Aan verzoekers asielrelaas kan evenwel geen enkel geloof worden gehecht gelet op de bedrieglijke verklaringen die hij aflegde over zijn reisweg. Zelf verklaarde verzoeker immers dat hij eind april 2014 met het vliegtuig vertrok uit Afghanistan, om op een onbekende plaats in Europa aan te komen en vandaar uit met de auto verder te rijden. Hij zou volgens zijn verklaringen dan op 5 mei 2014 in België zijn aangekomen waar hij nog dezelfde dag asiel aan vroeg. Verzoekers reis zou geregeld zijn door een smokkelaar, en hij zou met een vals paspoort hebben gereisd. Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat de nationaliteit van het paspoort hem onbekend was terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat hij vermoedde dat het een Russisch paspoort zou zijn geweest.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker met zijn eigen paspoort op 13 februari 2014 een visumaanvraag deed bij de Nederlandse ambassade in Islamabad, Pakistan, dat hij een *“multiple-entry”* Schengenvisum bekomen heeft op 25 februari 2014 en dat hij vervolgens met deze documenten op 27 maart 2014 de Schengenzone binnenkwam.

Verzoeker verklaarde dat hij naar aanleiding van de dood van Qasim Fahim problemen kreeg in Afghanistan, die uiteindelijk tot zijn vertrek leidden. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk voordien nooit problemen te hebben gekend en er voordien nooit aan te hebben gedacht Afghanistan te verlaten. Verzoekers visumaanvraag dateert echter van 13 februari 2014, terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de dood van Qasim Fahim evenwel een maand later plaatsvond.

Terecht stelt de bestreden beslissing dienaangaande: *“Het hoeft geen betoog dat het weinig geloofwaardig is dat u het land zou verlaten omwille van de problemen die u aanhaalt in het kader van*

uw asielaanvraag, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat u bijna een maand voordien reeds uw visum had aangevraagd. Daar waar dit op zich niet wil zeggen dat u geen andere, gegronde redenen zou kunnen hebben gehad om uw land van herkomst – zij het legaal – te verlaten, maakt u het door uw volharden in overduidelijk valse verklaringen de Belgische asielinstanties moeilijk u op uw woord te geloven.”

De Raad stelt vast dat verzoeker meermaals werd geconfronteerd met deze informatie en verschillende keren de kans kreeg om de ware toedracht van zijn reisweg en –motieven toe te lichten doch dat hij is blijven volharden in zijn leugenachtige verklaringen. Dat verzoeker dermate blijft volharden in overduidelijk valse verklaringen ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid. Terecht concludeert de bestreden beslissing hieruit dat deze vaststelling sterk doet vermoeden dat verzoeker de ware toedracht omtrent zijn reisweg en –motieven voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden.

In zijn verzoekschrift blijft verzoeker volharden in zijn bedrieglijke verklaringen en betwist de “zogenaamde objectieve informatie” van het Commissariaat-generaal. Waar verzoeker verklaart dat er een groot contrast bestaat tussen de foto's van hem in zijn Afghaanse paspoort en deze in het Schengenvisum kan worden vastgesteld dat het duidelijk om dezelfde persoon gaat waarvan de foto's op verschillende tijdstippen werden genomen; dat overigens de foto's op de documenten die verzoeker zelf neerlegt (rijbewijs en taskara) nog grotere verschillen vertonen.

Dat aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisweg geen geloof kan worden gehecht wordt ook nog bevestigd door de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet een visumaanvraag zou gedaan hebben. Uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal blijkt immers dat verzoeker aanvankelijk toegeeft dat hij inderdaad een visumaanvraag deed om even later te ontkennen dat hij ooit een visum zou hebben aangevraagd.

De bestreden beslissing stelt ten slotte vast dat verzoekers verklaringen over zijn asielrelaas vaag en weinig plausibel overkomen en hij bovendien hierover geen begin van bewijs kan bijbrengen. Dit motief wordt door verzoeker niet weerlegd zodat dit onverminderd overeind blijft.

De medische attesten door verzoeker neergelegd ter terechtzitting doen aan het voorgaande geen afbreuk. Het medisch attest bevestigt dat verzoeker cardiologische problemen heeft, het attest van de psycholoog bevestigt dat hij onder meer last heeft van slapeloosheid, geheugenproblemen en droefheid.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) betoogt verzoeker dat door hem terug te sturen naar een land waar binnenkort de burgeroorlog kan uitbreken artikel 3 EVRM geschonden wordt. Verzoeker citeert uit drie artikelen die betrekking hebben op bomaanslagen in de stad Kabul.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker toont niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie van de stad Kabul (COI Focus *Afghanistan*, *Veiligheidssituatie Afghanistan*, *Beschrijving van het conflict* van 25 juni 2014 en de COI Focus *Afghanistan*, *Veiligheidssituatie – Kabul Stad* van 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De bomaanslagen zijn gericht tegen “*high profile*” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Bijgevolg bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker geciteerde informatie bevestigt in tegendeel dat het geweld gericht is naar de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER